

PETE JOHNSON

CUM SĂ-ȚI

PĂRINȚII

Traducere din limba engleză de

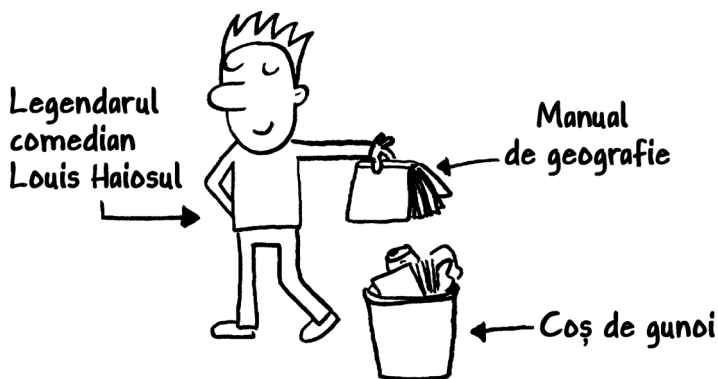
SORIN PETRESCU

Ilustrații de

NIKALAS CATLOW

CORINT JUNIOR

CAPITOLUL UNU

Ia o pauză cu școala

**Mărți, 24 decembrie
(Ajunul Crăciunului)**

3:25 p.m.

Tocmai am dat de-a azvârlita cu cartea și cu caietul de Geografie.

Dar să nu te încumeți să ai vreo părere de rău, pentru că ele au sărit la bătaie.

În fiecare zi din vacanța asta de Crăciun au stat tolănite în dormitorul meu, rânjind la tonele de teme pentru acasă pe care trebuie să le fac.

Până azi, când mi s-a pus pata. Așa că le-am aruncat într-un tomberon, alături de un morman de pliculețe de ceai și de ceva foarte maro și groaznic de urât mirositor, care sper că e o supă. Și deja camera mea se simte mai mare, mai fericită.

Problema e că atunci când mă voi întoarce la școală o să dau de belea, nu? Ce naiba m-a apucat să le arunc?!

Să mă fi țărănit?

S-ar putea, dar musai să afli ceva despre mine.

Numele meu este Louis – cunoscut și ca Louis Haiosul – pentru că încă de la vârsta de patru ani spuneam bancuri tâmpite, cum ar fi:

Ce este verde și aleargă prin pădure?

O turmă de castraveți.

Păi, le făceau pe mătușile mele să chicotească. Și au aprins un vis undeva adânc înlăuntrul meu. Poate că într-o bună zi aș putea deveni comedian. Dar nu m-am apropiat nici măcar cu un milimetru de visul meu până când nu am întâlnit-o pe... Maddy!

Ea este prietena mea. Am fost deja la trei întâlniri. Impresionant, știu!

Dar Maddy este și agentul meu. E doar de vârsta mea (treisprezece), însă cunoaște cu carul treburile showbizului. Și este cea care m-a ajutat să ajung în topul spectacolului de televiziune ***Copii cu atitudine***.

Unde am ajuns până în finală. Și, dacă aveam să o câștig, atunci aș fi beneficiat de o jumătate de oră de spectacol numai cu mine! Nu-i de mirare că m-am apucat de treabă și am tot repetat până în ziua cea mare, când... sună mobilul meu!

Trebuie să răspund. Dar revin.

3:45

Scuze, dar era Maddy. Vă spun numaidecât ce-a zis. Dar unde rămăsesem...?

A, da, ziua finalei! Bun, m-am trezit cu cel mai scârbos și dezgustător morcov pe care l-am avut vreodată. Ar fi trebuit să stau toată ziua cu capul într-o găleată, pe bune. Dar nu puteam să ratez cea mai mare șansă din viața mea, nu-i așa? Drept care m-am târât spre studioul de unde spectacolul era transmis în direct și apoi...

Uite un pont pentru tine: dacă ai să ajungi vreodată în finala unui concurs de talente televizat, nu te împletici pe scenă și nu vomita pe prezentator. În primul rând, distragi atenția de la interpretarea ta.

De fapt, nu am avut ocazia să spun nici măcar o glumiță, momentul acela rușinos a devenit viral, iar la școală am căpătat o nouă și minunată poreclă – Greșosul. Timpuri nasoale. Și urăsc să le scot pe gură (scuze, am făcut un soi de glumă). Dar nu m-am dat în stambă. Doar am fugit de acasă, asta a fost tot. Iar Maddy m-a oprit în gară. Avea un mesaj pentru mine de la Poppy.

Poppy a câștigat *Copii cu atitudine*. Ea este o magiciană care nu se împiedică de faptul că e silită să stea într-un scaun cu roțile ca să execute patru scamatorii deodată. Firește că premiul ei a fost un spectacol de o jumătate de

oră doar cu ea, transmis la televizor. Însă i s-a permis să aibă și un invitat.

M-a ales pe mine.

Am înregistrat spectacolul cu câteva zile în urmă. Am avut la dispoziție trei minute, dar așa fi putut sta pe scenă chiar și trei ore. Și am ieșit cu râsul publicului răsunându-mi în urechi. Cel mai tare sunet din toată lumea.

Diseară se dă la televizor, da, ai auzit bine, chiar de Ajun, la ora 5 după-amiază.

Iar Maddy, care, așa cum am spus, știe showbizul pe de rost, m-a sunat să-mi spună că, și dacă e Ajun, numărul meu este așa de reușit, încât este convinsă că ofertele vor începe să curgă cât ai zice pește. Și voia să se asigure că sunt pregătit pentru asta.

Adică dacă sunt pregătit să fac turul lumii, făcând oamenii să râdă pe oriunde mă vor duce pașii? Păi, tu ce crezi?

Știu că va trebui când și când să mai dau și pe la școală, ca să nu-mi ies din mână. Așa că, atunci când voi avea ceva ore libere între două zboruri, o să dau o tură și pe la ore. Și o să mă asigur că o voi face atunci când nu am Geografia.

4:05 p.m.

Un leu intră într-un restaurant. Se așază și chelnerul îl întreabă dacă vrea să comande un aperitiv.

— *Da, aș vrea somon, vă rog, spune leul.*

— *Și la felul principal? întreabă chelnerul.*

Iar leul răspunde:

— La felul principal adu-mi pescarul!

Asta o să fie prima glumă pe care o s-o spun la televizor. În mai puțin de o oră!

4:07 p.m.

Ce obții când încrucișezi o mingiuță cu o gorilă uriașă?

PingPong.

Asta e a doua glumă. (După o glumă lungă alege întotdeauna una scurtă.) Restul, după spectacol.

4:35 p.m.

Maddy vine la mine (stă la trei străzi depărtate). O să urmărească show-ul cu mama, cu tata și cu fratele meu mai mic, Elliot.

Am bătut toba și la tonele de rubedenii ale mele. Plus toți de la școală cu care mă știam. Plus toți pe care-i cunosc pe Facebook... nu am făcut-o ca să mă fudulesc. Dar e un moment istoric, nu-i așa?

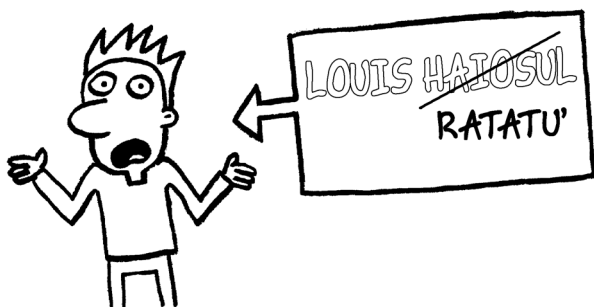
4:40 p.m.

A venit Maddy. Iar mama și tata au insistat ca ea și cu mine să stăm pe locurile principale de pe canapea. Așa că m-am așezat ținându-mi telefonul pe genunchi. Abia aștept să înceapă să piuie. Mai sunt doar douăzeci de minute și nicio dată nu m-am simțit așa de emoționat.

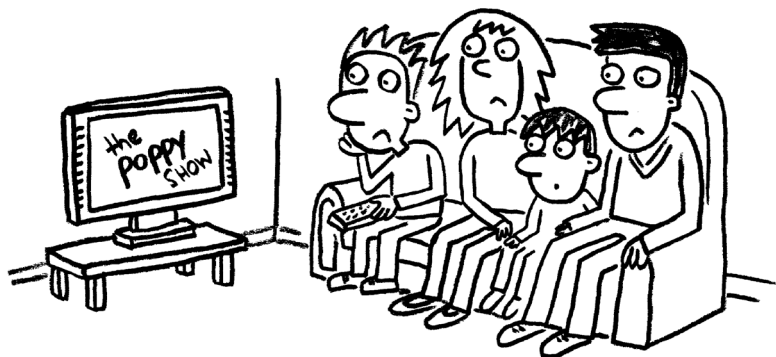
6:50 p.m.

Maddy tocmai a plecat la ea acasă, iar tu probabil că nu mai ai răbdare să auzi cum a mers show-ul.

Așa că întoarce pagina, ca să vezi exact ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

Am devenit invizibil

6:50 p.m.

Corect!

Nu s-a întâmplat nimic, pentru că am fost scos din spectacol.

Dă-mi voie să repet chestia asta, ca să te poți oripila mai ca lumea.

Am. Fost. Scos. Din. Spectacol.

Habar nu aveam nici de catastrofa iminentă care era pe cale să mă înfulece.

Așadar, am urmărit-o cu toții pe Poppy cum executa prima ei scamatorie. După care trebuia să mă prezinte pe mine.

— Eu urmez, am spus, silindu-mă din răspuneri să par indiferent.

Doar că nu am urmat defel.

Show-ul a trecut de la prima scamatorie a lui Poppy direct la Poppy întreținându-se cu publicul.

— Păi, și unde erai tu? a întrebat numaidecât Elliot.

— Ha, ha! am bâiguit eu, după care inspirația m-a părăsit subit.

Din fericire, a prins Maddy să ciripească:

— E limpede că au schimbat ordinea intrării. E ceva obișnuit în lumea televiziunii.

— Probabil că te păstrează pentru sfârșit, să fii cireșa de pe tort, a spus și tata.

— Ce e bun e la sfârșit, a adăugat mama, cu entuziasm.

Păi, ce te costă să speri, nu-i așa? Iar numărul meu va fi un final în frac.

Dar după douăzeci de minute spectacolul s-a terminat. Dar chiar și atunci am păstrat o fărâmbă de speranță că voi apărea după generic.

Însă n-a fost să fie.

Mi-am strâns tare de tot ochii. Probabil că am un coșmar. După care am deschis iarăși ochii. Nu, eram în aceeași poziție. Cel mai dezamăgitor moment din întreaga mea viață. Și nici nu-mi trecea prin cap ce-aș fi putut spune. Cum nici ceilalți nu arătau altceva. Rămăseserăm șocați, iar înspăimântătoarea tăcere se întindea și se întindea...

— Hei, eu, unul, m-am săturat! am izbucnit eu, în cele din urmă. Are cineva un șervețel? Ce se întâmplă, pentru numele lui Moș Crăciun? Ha, ha!

Am mai spus „ha,ha” de vreo trei, patru ori.

Apoi am văzut că primisem un mesaj din partea lui Evie de la *Copii cu atitudine*. Îmi spunea că show-ul depășise timpul emisiunii cu șapte minute, așa că s-au văzut nevoiți să taie de ici, de colo. Mă rog, mai mult de ici.

Pe mine.

Nădăjduia că nu voi fi prea dezamăgit și-mi dorea „un Crăciun cât mai fericit”.

Tocmai citeam cu glas tare mesajul ei, când în cameră a intrat încet un tort mare. Era urmat de Elliot.

— Dar pe ăsta putem să-l înfulecăm, nu? s-a plâns el.

Pe tort era scris cu litere mari: FELICITĂRI LOUIS HAIOSUL. Da, avea numele meu întreg pe el.

— Voiam să fie o mică surpriză, a murmurat mama. Dar tu, Elliot, ai dat cu bâta în baltă.

— Ei, lasă! am strigat eu. Haideți, să ne așezăm cu toții. La urma urmei, este Ajunul.

Niciodată în viață nu am halit așa de mult tort. Dar să nu mă întrebi ce gust a avut, că nu știu să-ți spun.

8:00 p.m.

Deja pe pagina mea de Facebook au început să curgă mesajele. Unele, chiar prietenoase, precum cel din partea lui Theo, cel mai bun prieten

al meu de la vechea școală. „Sunt sigur că o să apari cu altă ocazie. Fii sigur de asta și anunță-mă când va fi.”

Dar cele mai multe sunau în felul următor: „Am clipit o singură dată și te-am scăpat sau ai fost tu așa nașpa că n-au putut să te dea pe sticlă?”.

8:22 p.m.

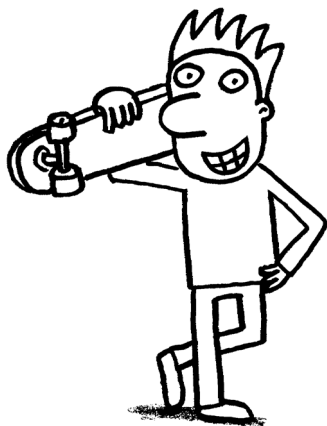
Sună Poppy care dă apă la șoricei.

— Habar n-am avut că te-au tăiat.

— Și eu am fost cam mirat.

— Ah, Louis, mă simt groaznic.

— Pun pariu că eu mă simt și mai și, am spus eu.

CAPITOLUL PATRU

Talentul meu la datul
cu skateboardul

**Miercuri, 25 decembrie
(Crăciunul)**

A venit Maddy să-mi aducă un cadou de Crăciun. O colecție incredibilă cu toți comedienii de top din zilele noastre. Eu i-am oferit o brățară norocoasă, care avea prinse pe ea inimi și steluțe. Mi-a spus că de departe este cel mai nemaipomenit cadou de Crăciun pe care l-a primit (iar printre celelalte cadouri primite de ea e și o bicicletă).

După care mi s-a destăinuit că mi-a admirat felul în care am depășit șocul de ieri.

— Doar o persoană superioară ar fi putut să continue să glumească și să înfulece tort.

Și a adăugat:

— Trebuie să fie foarte greu să te știi un comediant de marcă nedescoperit.

Am recunoscut că așa era.

— Dar tot se va întâmpla odată, a insistat Maddy. *Vei fi* descoperit. Doar că va dura ceva mai mult decât ne-am fi așteptat.

Joi, 26 decembrie

Invazia țicniților, mai cunoscuți drept rubedeniile noastre.

Strămătușa Betty, care este ceea ce poate fi descris într-un singur fel: antică. A deschis petrecerea de a doua zi de Crăciun, apucându-se să ne depene istoria vâscului. A trebuit să ne prefacem că era prima oară când auzeam chestia asta.

Au urmat câteva secole de jocuri și joculețe.

Vești proaspete: strămătușa Betty a câștigat la Monopoly. Știri nu chiar așa proaspete: câștigă în fiecare an. Este una dintre legile Crăciunului.

Nimeni nu a vorbit despre faptul că nu am apărut în show-ul lui Poppy (sunt sigur că ai mei le-au cerut asta), cu excepția lui Nan. La plecare, a sâsâit că nu se va mai uita niciodată la canalul ăla de televiziune, pentru că m-au tratat atât de dezgustător.

— Nu că m-aș fi uitat vreodată la el, a adăugat ea.

Totuși am apreciat gestul.

Vineri, 27 decembrie

11:30 a.m.

— Nu ești din cale-afară de dezamăgit, este? m-a întrebat tata, aruncându-se lângă mine.

— A, nu! am mințit eu.

— Nu uita, Louis, că ai fost într-un studio de televiziune și ai fost socotit îndeajuns de bun ca să fii înregistrat. Gândește-te la toți cei care nu au ajuns așa de departe ca tine.

Numai că pe mine chestia asta mă face să mă simt și mai frustrat. *Aproape* să fii pe sticlă! Ca taman în ultima secundă să rămâi cu buzele umflate.

— Și, cine știe, din asta poate să apară ceva bun, a spus tata.

Deși sunt ultimul care să renunțe să spere, nu văd ce lucru cât de cât bun se poate întâmpla acum.

— E normal ca uneori, în viață, să nu-ți iasă cum vrei tu, a urmat tata. Îți mai amintești cum am dat-o-n bară și eu, la sfârșitul anului trecut?

Îmi amintesc.

În octombrie, tata și-a pierdut slujba, iar mama și-a luat una cu normă întreagă. Așa că au făcut un soi de schimb. Și a fost un dezastru total, în fine, atât cât s-a implicat tata. Gătea niște feluri de mâncare la care nici măcar nu te puteai uita, o feștelea cu spălatul rufelor și cam cu toate alea. Începuse chiar să se simtă deprimat. Drept care,

atunci când mă întorceam de la școală, în loc să mă relaxez și eu cu un joc video, trebuia să stau de vorbă cu el. Minute întregi!

— Dar acum ți-ai revenit, nu? am întrebat eu.

— Ei, complet! a spus el. Și mai am și cursurile alea pe care le aștept cu nerăbdare.

Tata intrase într-un grup de tați casnici și se înscrisese la tot soiul de cursuri destinate anume lor.

— Atunci suntem toți bine, am spus, mutându-mi sugestiv privirea la jocul video din care mă întrerupsese tata.

Tata s-a prins și s-a ridicat în picioare, dar a spus:

— Ai fost haios rău în show-ul lui Poppy, să știi! Mi-am ridicat privirea.

— Am fost, așa-i?

— În ochii mei ești un învingător, a adăugat el.

2:10 p.m.

I-am auzit întâmplător pe ai mei vorbind despre tomberoanele care așteptau să fie golite (e tragic, dar chiar au subiecte de discuție de genul ăsta), când mi-am amintit că toate cărțile și caietele de Geografie se odihneau taman într-unul dintre tomberoanele alea, gata de a fi golite în orice secundă.

Am dat buzna afară. Dar, firește, era Crăciunul și se strânsese un morman de saci negri de gunoi. Cum, Doamne, o să aflu în care dintre ei erau

manualele mele? Așa că am început să scormonesc prin ele, aidoma unei vulpi ieșite din minți.

În cele din urmă, le-am extras, pătate la greu cu ceva maro. Și nu doar că miroseau. Puțeau! Duhneau! Goleau garantat orice cameră în câteva secunde! Așa că le-am scaldat în after-shave-ul tatei. Ba le-am dat și cu nițel fixativ.

Gândeam că o să le maschez cu dibăcie miasmele. Dar ceva mai târziu, în dormitorul meu, Maddy nu s-a arătat impresionată:

— Miros foarte aparte. Și ce e chestia aia maro de pe ele?

— Supă antică și de demult sau, dacă nu, atunci chiar nu vrei să știi.

— Dar, Louis, ce te-a făcut să le pui în tomberon? a întrebat ea.

— Nu le-am pus în tomberon, le-am aruncat acolo pentru că mă scoteau din sărite și nu mi-a trecut prin cap...

— Nu, nu ți-a trecut.

— Dacă m-ai lăsa să termin... nu mi-a trecut prin cap că o să mai am nevoie de ele. Nu, după ce am fost în sfârșit descoperit. Și ce faci cu lucrurile de care nu mai ai nevoie? Le zvârli.

— Adevărat, spuse Maddy cu jumătate de gură. Aș putea să le pun copertă.

— Hei, ești strălucită, am spus.

— Dar nu știi ce se poate face cu mirosul.

— O să mă obișnuiesc cu el, am spus.

— Dar ce va spune proful?

— Păi, și el cam pute, am liniștit-o eu.

4:30 p.m.

Maddy s-a întors cu manualul și caietul de Geografie învelite și cu Edgar.

Edgar are treisprezece ani și merge pe optzeci și șase. Este cel mai bătrânicios adolescent pe care l-ai putea întâlni vreodată. Nu mai merge la școală, are un meditator, căci lecțiile nu-i mai pot aduce nimic nou. În plus, trebuie să se ascundă de ceilalți elevi.

Este și el clientul lui Maddy. Scrie poezii care reprezintă un tratament miraculos pentru insomnii. Deși pare de necrezut, câteva au fost publicate în ziarul local. Bine, și Maddy este un impresar de nota zece.

Edgar a clătinat din cap spre mine.

— Cred că te simți groaznic.

— Nu și acum, când ai venit să mă înveselești.

— Cred că ești plin de furie interioară.

— Iar tu ești plin de...

Maddy s-a grăbit să mă întrerupă.

— Edgar are o sugestie pentru tine.

— De care probabil n-o să-ți pese, a spus Edgar.

— Probabil, am căzut eu de acord.

A spus:

— Cred că ar trebui să înregistrezi numărul căruia i-a fost refuzat într-un mod atât de crud

un public ce l-ar fi meritat de Ajun și să-l pui pe YouTube. Ar fi un act de sfidare și...

— Hopa! Păi, e o idee super! l-am întrerupt eu, adăugând două cuvinte pe care nu credeam a le rosti vreodată. Mulțumesc, Edgar!

Sâmbătă, 28 decembrie

Ce mănâncă un monstru după ce i s-a scos dintele?

Pe dentist.

Care e cea mai iute parte a unui automobil?

Vitezometrul!

Exemple la moment din glumele idioate pe care le-am spus în show-ul lui Poppy. Abia aștept să le spun iar în noul meu număr.

Duminică, 29 decembrie

Am revăzut noul meu număr de comedie. Și sună nașpa rău, ba chiar sunt la pământ. Se terminase timpul și eu nu adusesem niciun plus de vigoare glumelor. Mai că le-am bolborosit așa cum bolborosește cineva în somn.

Luni, 30 decembrie

2:30 p.m.

Maddy mi-a văzut ultimul număr. La sfârșit a spus:

— S-ar putea să ai nevoie de un public.

— Dar niciun public nu ar râde la glumele mele de azi, așa-i?

Maddy s-a ridicat.

— Louis, ai suferit un șoc teribil. Ar fi ciudat să fii amuzant după toate astea. Ia o pauză câteva zile. Uită-te la cât mai multe comedii și, curând, umorul tău se va întoarce bine mersi. Și ține minte mereu că tu rămâi LOUIS HAIOSUL.

9:00 p.m.

M-am uitat la toate DVD-urile cu comedii care-mi plac mie – *Porridge*, *O familie modernă*, *Vacanța* –, iar acum citesc o carte a uluitorului P.G. Wodehouse – *S-a făcut, Jeeves!* Umorul meu se va târî înapoi cât de curând.

Marti, 31 decembrie

Maddy o să plece cu ai ei câteva zile, așa că ne-am pupat de Ajun de An Nou. După care mi-am mai dat câțiva pupici bonus pentru toate zilele în care va lipsi. E super să ai o iubită!

Miercuri, 1 ianuarie

2:30 p.m.

M-am uitat iar la clipul cu Noah și Lily. Sunt printre cei mai tari de pe YouTube și nu-i greu să vezi de ce.

Formează un cuplu, dar nu-s niciodată deșănțați. Spun povești amuzante despre ei doi și fac lucruri trăsnite. Adeseori iau interviuri altor cupluri celebre.

În fine, mă făceau să râd cu lacrimi, încât mama a prins să se uite peste umărul meu.

— Ce e așa de amuzant? m-a întrebat ea.

Sunt întotdeauna dispus să-mi instruiesc părinții, așa că am început să-i explic, până ce mama mi-a tăiat macaroana.

— Dar se pare că e filmat într-un dormitor din cale-afară de rufos.

— Păi, da, în dormitorul lui Noah.

— Și nu fac mare lucru, sporovăiesc și se strâmbă, a urmat mama.

— Nu, mamă, se străduiesc să fie *reali*.

Dar mama a clătinat din cap.

— Atunci nu înțeleg de ce nu închizi și nu te duci să sporovăiești cu fratele tău.

— Acum tu ești cea care se proteste, mamă.

Dar după aceea îmi cam pare rău de ea. Trebuie să fie nasol să fii așa învechit.

4:50 p.m.

A sunat Poppy ca să-mi ureze un An Nou fericit și celelalte parascovenii. După care a adăugat:

— Și, Louis, îmi pare nespus de rău că ai fost tăiat din...

— Hei, nu a fost vina ta, am mormăit eu, așa că nu te mai scuza atât. Apropo, ori de câte ori intru pe net, găsesc mereu pe câte cineva care spune ce show uluitor ai avut. Sunt tare mândru de tine!

Hai că m-am străduit să par cât mai sincer!

Poppy a râs și a spus:

— Mi-au promis că, atunci când vor da în reluare show-ul meu, o să fie versiunea completă.

În mine și-a ițit capul o mică speranță.

— Au zis și când o să-l dea în reluare?

— Nu, a recunoscut ea.

Și speranța și-a băgat iar capul la cutie.

Joi, 2 ianuarie

Tocmai ieșeam din magazin, când o fată de la școală de la mine mi-a strigat:

— N-am plecat nicăieri de Crăciun pentru că mi-ai spus că o să apari pe sticlă. Și au rămas și ai mei.

Apoi și-a ridicat vocea:

— Iar tu nici măcar nu ai apărut.

— Am observat și eu, i-am răspuns, simțind că îmi va exploda capul de mâhnire. Dar chestia e că...

— Chestia e că ai născocit tu totul! a strigat ea. Așteaptă tu până luni!

Reîntoarcerea la Fabrica de Căscat e întotdeauna înspăimântătoare. Dar de data asta știu că o să mi se facă pielea de găină.

Vineri, 3 ianuarie

11:30 a.m.

Ba nu! Pentru că mi-a venit o idee genială!

Dădeam o tură prin eBay, când am găsit ceva.

Un tip care stă chiar la o stradă de mine își vindea skateboardul, iar prețul părea cât se poate de rezonabil. Și așa mi-a venit ideea.

Luni n-am să dau fuga la școală, rușinat de nu se poate și cloncănind nu știu ce scuze – nu, am să plonjez pe un skateboard. Firește, va fi numai-decât confiscat. Dar n-are a face. Pentru că toți vor vorbi despre mine apărând asemenea celui mai tare elev care a pășit vreodată pe pământul acesta, iar lipsa mea din show-ul lui Poppy va fi dată uitării cât ai zice pește.

Ei, hai, recunoaște și tu că e un plan sclipitor.

1:35 p.m.

Sunt mândrul proprietar al unui skateboard. Și, dacă s-ar da premii pentru cel mai ruginit skateboard din lume, al meu ar avea locul pe podium asigurat.

Dar nu contează, nu-ți dai seama cât e de ruginit decât dacă îți bagi ochii în el.

6:00 p.m.

Am studiat pe YouTube toate cascadoriile ne-maipomenite pe care le fac tipii pe skateboard. Nu știu dacă până luni o să ajung la nivelul ăsta. Dar mâine o să mă desfășor în parc. Cât de greu poate să fie? Și nu am eu pe peretele din dormitor un certificat care confirmă că pot să înot o mie de metri? Să înoți și să te dai cu skateboardul – se

potrivesc una cu alta. Într-un fel. Păi, la amândouă e vorba de mișcare, nu?

Sâmbătă, 4 ianuarie

Cred că mi-am zdrobit fundul.

Și sunt plin de vânătăi mai mari decât o minge de tenis. Și chiar și când am reușit să rămân cinci secunde pe skateboard, un bebe de un an a trecut ca săgeata pe lângă mine pe o bicicletă de jucărie.

Am șontăcăit până acasă, unde nu m-am bucurat de nicio simpatie. Ai mei m-au declarat sărit de pe fix ca să-mi cheltui toți banii de Crăciun pe lemnul ăla. În fine, l-am parcat sub pat.

Și aici se termină aventura mea în lumea skateboardului.

Duminică, 5 ianuarie

Sau nu.

Maddy s-a întors și a descoperit că am un talent deosebit pentru skateboard. Îl duc cu mine de o manieră profesională.

Maddy m-a urmărit mergând țațoș prin parc, cu skateboardul pe după umeri. Am exersat ținuta și i-am adăugat nițică măreție.

— Acum arăți ca originalul, a spus Maddy.

Așa că mâine la prima oră o să cutreier prin școală cu skateboardul aruncat neglijent peste umeri și fredonând un cântecel vesel despre viața pe scândurică.

Apoi, înainte ca cineva să-mi ceară să mă produc pe skateboard, un profesor o să facă skateboardul nevăzut și-mi va da probabil o grămadă de muștrări pentru îndrăzneala de a lua în râs începutul școlii.

Dar, cum spune Maddy, noua și superba mea imagine o să stăruiască secole întregi.

Vrei să știi ceva? Mai că abia aștept să vină ziua de mâine!